

Enhän mie poloinen poika
miesi varrelta matala
tohdi käydä taisteluhun
runokilvan koitteluhun,
näillä surkeilla eväillä,
mitättömin valjaineni.

-

Mikä ratsussa vikana?

-

Vaikka ratsuni ravakka
kuopii, hirnuu tallissansa.
Hepo mielisi menoihin
kovimpihin koitoksihin.
Kun vaan ohjastaa osaisin,
sopivasti suitsitella.

-

Tässäkö se pulma juuri?

-

Mutta selkään kun yritän
heittää herja hietikkohon.
Suistaa miekkosen murahan.
rutakkohon runteleepi.
Tai jos kaulasta silitän,
lempo näykkii leuallansa.
Myöskin korvansa koreat
lerpallensa lupsauttavi.

-

Arvokas on humma sulla!

-

Onhan kultaiset kaviot,
hopeaiset harjaksensa.
Silti siipensä sirommat
eivät kestä koitoksissa.
Toiset, tammatkin, tasaiset
korkealla kurvailevat.
Minun kaakkini kamala
pysyy maassa vatsallansa.

-

Vielä keinoja kehität?

-

Minkä tuolle nyt tekisin?
Kuinka saisin suuremmaksi
siivet saakelin sivakat

korkeuksiin kurkottavat .
Tuonne aurinkoon ajaisin,
kultapalloon ratsastaisin.
Tämän ratsuni ravakan,
konin maassa piehtaroivan.

-

Mutta jos sulat sulavat?

-

Mitäs siitä marmattaisin?
Siivet uudet kai rakennan,
sulat pistän paikoillensa.
Laitan lankusta laveat
siivet suuret, kestävämmät.
Kesto puuta kelpuuttaisin,
honkaa paksuinta peräti.

-

Sitten tervalla sivelen
höyhenissä pyörittelen.
Jopa näyttäisi hyvältä
siivet aivan aidommilta?

-

Antaahan ajan kulua.

-

Mitäs tässä tuskailen,
konin kuntoa kiroan.
Menköön matkoihin mokoma!
Ostan hienon härrävärkin
jolla taivaita tavoitan.
Nousen päälle pilvipeiton!
Sieltä katselen kaverin
kamppailua humman kanssa.

7.4.2013